

УДК 371.132
Ц 27

Ганна ЦВЕТКОВА
orcid.org/0000-0002-2265-6014

АКСІОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПІДГОТОВКИ ВИХОВАТЕЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ДО ВИХОВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Проведено аналіз аксіологічних засад підготовки вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності з урахуванням методологічності сучасного наукового мислення; виокремлено основні положення, пов'язані з сучасним виховним процесом, зі створенням аксіологічного простору сучасного педагогічного університету, зі збагаченням аксіосфери, з розглядом особистості студента як активної розвивальної системи, що базується на цілісному підґрунті ціннісно-сміслової сфери; розкрито підготовку майбутнього вихователя з позицій аксіологічного підходу.

Ключові слова: аксіологія, аксіологічні засади, аксіологічний підхід, створення аксіологічного простору, виховний процес, майбутній вихователь дітей дошкільного віку, підготовка майбутнього вихователя дітей дошкільного віку.

Постановка проблеми. У сучасних умовах девальвації загальнолюдських духовних ідеалів, прагнень, сподівань, руйнування духовного світу людини, виняткового значення набуває якість підготовки майбутніх педагогів до виховної діяльності. Виховна діяльність розкриває можливості для розвитку соціально активних і творчих особистостей, здатних до постійного духовного та професійного зростання, зорієнтованих на загальнолюдські цінності та моральне збагачення.

Базовий компонент дошкільної освіти в Україні визначає головне завдання дошкільної освіти – допомогти дитині стати духовною, творчою, гідною, з розвиненим почуттям відповідальності людиною. Це виводить на перше місце ціннісний, соціально-моральний розвиток особистості. Актуальність проблеми посилюється тим, що від наповненості, багатогранності аксіосфери сучасного вихователя дітей дошкільного віку залежить формування ціннісної сфери дитини, її духовно-морального світу, можливості бути щасливою людиною, гармонійно співіснувати з навколишнім середовищем.

Саме тому розкриття аксіологічних засад підготовки вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності набуває у цьому контексті виняткового значення і актуальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фундаментальні положення теорії цінностей достатньо повно представлено в працях О. Донцова, А. Здравомислова, А. Ленгле, В. Тугаринова та ін.

Аксіологічний підхід як підґрунтя процесу підготовки майбутнього педагога до виховної діяльності проаналізовано в розвідках Н. Асташової, І. Бужиної, М. Васильєвої, Н. Волкової, В. Гриньової, І. Ісаєва, О. Мороза, О. Морозової, В. Семиченко, Р. Скульського, В. Сластьоніна, В. Стрельнікова, А. Суценка, Г. Чижакової, С. Харченка.

Педагогічний аспект аналізованого підходу висвітлюють В. Андрущенко, Н. Антонова, І. Бех, Г. Васянович, О. Вишневський, Б. Гершунський, В. Гриньова, І. Зязюн, Л. Рибалко, О. Сухомлинська, В. Сластьонін, Н. Ткачова.

Акцент на моральних нормах, що є мотивами поведінки в дошкільному дитинстві у своїх дослідженнях роблять Л. Артемова, Л. Божович, С. Карпова, О. Кононко, В. Котирло, М. Лісіна, Т. Поніманська, Л. Почеревіна, Є. Субботський, Т. Фасолько, С. Якобсон.

Досить широко представлені в сучасній науці психологічні механізми становлення й розвитку моральних почуттів (К.О. Абульханова-Славська, С.Ф. Анісімов, Л.І. Божович, Д.Б. Ельконін, О.В. Запорожець, С.Н. Карпова, О.Л. Кононко, Г.Д. Кошелева, В.А. Малахов, Ж. Піаже, Т.О. Репіна, Є.В. Субботський та ін.); закономірності морального розвитку дошкільника (Ю.А. Аркін, Р.М. Ібрагімова, Є.В. Субботський, С.Г. Якобсон); педагогічні умови й засоби формування моральних норм у дітей (А.М. Виноградова, І.В. Княжева, Т.О. Маркова, Л.П. Стрелкова); моральної свідомості (Л.В. Артемова, І.Д. Бех, Л.І. Божович, Р.С. Буре, Л.С. Виготський, В.В. Зеньковський, В.Г. Нечаєва, Ж. Піаже, С.Л. Рубінштейн та ін.).

Указані роботи містять значний теоретичний і практичний матеріал, водночас аксіологічні засади підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності окремо не розглядалися.

Мета статті: розкрити аксіологічні засади підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності.

Основою для підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності є **аксіологічний підхід** що ґрунтується на розумінні цінностей у житті людини, механізмів перетворення загальнолюдських суспільно значущих цінностей на особистісні [6, 54, 55]. Формування аксіосфери майбутнього педагога – неперервний процес набуття і привласнення особистістю морально-ціннісних імперативів, що становлять ядро й підґрунтя професіоналізму. Це формування відбува-

ється безпосередньо в стінах педагогічного вищого навчального закладу та залишається протягом усього професійного життя викладача.

Під поняттям «аксіологічний підхід» розуміємо спрямованість креативного освітнього простору ВПНЗ, освітніх ідеалів на ціннісно-смыслову сферу, на провідні положення педагогічної аксіології, фундаментальними поняттями якої є цінність, значущість, ідеал, тобто «багатогранна палітра емоційно-почуттєвих, когнітивних, поведінкових, потребнісно-мотиваційних складників, світоглядних структур, які охоплюють світобачення, світосприйняття й світоставлення» [1, 27].

Цінності, ціннісні орієнтації, ідеали як відображення синтетичного образу олюдненого, одухотвореного викладача і студента – основа поведінки і внутрішня умова успіху в професійній діяльності. Актуалізація одних цінностей і відмова від інших (С. Рубінштейн), зміна життєвих, професійних пріоритетів – свідчення ціннісної еволюції вихователя.

Аксіологічною основою представленого дослідження є розуміння того, що в «духовно досконале Я може трансформуватися завдяки вищим цінностям, до яких прагне особистість і які в такому разі поставатимуть реальним масштабом її духовного Я, визнаючи його справжню якість» [2, 6], та визнання того, що в сучасній педагогіці основним орієнтиром повинна стати «здатність людини до саморефлексії» (О. Вишневецький) [3] до усвідомленого самообмеження та самоподолання.

У ракурсі аналізу теоретичних підходів аксіологічний аспект підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності є ядерним, визначальним для професійного саморозвитку особистості майбутнього професіонала, що виявляється у спрямуванні інтелектуально-моральних сил, прагнень, намагань на досягнення високих професійних вершин. Намагання наблизитися до педагогічного ідеалу як багатозначного феномену, образу-зразка і досягти його відкриває величезні за своїм «мотиваційним масштабом» (І. Бех) можливості досконалості. У таких умовах кожна педагогічна дія – рух уперед, розкриття педагогічних здібностей, утілення педагогічної спрямованості, розширення зони «найближчого розвитку» майбутнього вихователя на підґрунті морально-духовної домінанти.

Цінності, ціннісні орієнтації особистості викладача становлять її цілісність, стають частиною внутрішнього досвіду та мотиваційними орієнтирами професійно-педагогічної діяльності на ґрунті «об'єктної рефлексії» (І. Бех). Особистість виділяє і привласнює певну моральну професійну цінність, надає перевагу саме такому варіанту ціннісної орієнтації та розгортанню педагогічних подій. Тобто внутрішній потенціал майбутнього вихователя – ієрархічно організована система схвалених морально-професійних цінностей, ціннісних відносин, внутрішньої професійної принципової позиції, ціннісної поведінки. Саме на основі пред-

ставленої ціннісної системи формується самооцінка майбутнього педагога як результат роботи з привласнення моральних цінностей, що приносить насолоду і почуття задоволення від досягнення нового якісного виміру особистості, нової сходинки розвитку.

Зміна професійно-духовного образу студента, створення цілісної гармонійної внутрішньої структури, нейтралізація «Его-пристрастей» (І. Бех), самоподолання (О. Вишневський) на усвідомленій ціннісній основі приводять до усвідомленого самоздійснення, самовиявлення, особистісного саморозкриття. З огляду на це, сама особистість майбутнього вихователя, яка спрямована на самовдосконалення, саморозвиток, самореалізацію, стає цінністю для навколишніх, взірцем, прикладом професійного становлення, досягнення «акме» вершин, утіленням і відображенням світу професійних цінностей [9].

Тобто, нову грань у розумінні самовдосконалення відкриває аксіологічний підхід, у центрі якого лежить концепція взаємозалежного, взаємодіючого світу. Гуманістичні ціннісні орієнтації – «аксіологічні пружини», що надають активності усій ціннісно-смысловій сфері особистості, є «альфою і омегою розуміння сутності людини, образу людського в людині, яка відбиває змістову наповненість її внутрішнього світу, світоглядних переконань, наявність духовних цінностей, життєстверджувальних ідеалів» [5, 28].

Педагогічні цінності в педагогічній аксіології є нормами, що регламентують педагогічну діяльність і постають як пізнавально-дієва система, що служить опосередковано сполучною ланкою в галузі освіти та діяльністю педагога [5]. Цінності формуються історично та фіксуються в педагогічній науці як форма суспільної свідомості у вигляді уявлень і образів. Оволодіння педагогічними цінностями здійснюється у процесі педагогічної діяльності. Саме під час останньої відбувається суб'єктивізація педагогічних цінностей, тобто привласнення або заперечення. Можна зробити висновок, що саме рівень суб'єктивізації педагогічних цінностей – це показник самовдосконалення педагога. С. Рубінштейн [7], підкреслюючи роль цінностей у регуляції поведінки, зазначав, що результатом діалектики життя людини є переоцінка цінностей. Отже, актуалізація одних професійних цінностей і відмова від інших засвідчує еволюцію ціннісно-смыслові сфери та професійного самовдосконалення фахівця. Це положення становить концептуальну основу нашого дослідження. Для викладача вищої школи педагогічна професія – цінність, наповнена життєвим смыслом, умова самовдосконалення, самоствердження, самореалізації.

У розумінні виховного процесу з позицій аксіологічного підходу визначальну роль відіграють особистісно-педагогічні цінності і педагога вищої школи, і студента, у яких відображаються цілі, мотиви, ідеали,

установки, що в сукупності становлять систему ціннісних орієнтацій особистості.

Аксіологічне «Я» [4] особистості складається з когнітивних, емоційно-цільових компонентів. У ньому ніби асимільовано соціально-педагогічні та професійно-групові цінності.

Дослідники [4] серед усього розмаїття цінностей виділяють самодостатні – цінності-мету, що слугують основою самовдосконалення викладача і студентів. Цінності-мету можна вважати фундаментом розвитку та самовдосконалення викладача, оскільки в них закладено сенс педагогічної діяльності. Цілі педагогічної діяльності визначаються потребами, мотивами саморозвитку, самореалізації, самовдосконалення, вони повинні бути тісно зв'язані з категоріями «Особистість студента» та «Я»-професіонал.

Серед так званих інструментальних цінностей учені виділяють цінності-засоби, до яких належать сукупність цінностей-ставлень, цінностей-якостей, цінностей-знань.

Цінності-ставлення виражаються у ставленні до професійної діяльності, що є динамічними новоутвореннями особистості та змінюються залежно від професійних успіхів або невдач і задоволення професійних, особистісних потреб. У цих ціннісних відносинах відображається ставлення викладача до студентів, до себе як професіонала. Саме в означених цінностях відображається діалектика «Я»-реального, «Я»-ретроспективного, «Я»-ідеального, «Я»-рефлексивного, «Я»-професійного [8]. Рівень самовдосконалення як показника особистісно-професійного розвитку викладача визначає динаміка «Я» образів. Точніше, цілеспрямований рух від «Я»-реального до «Я»-ідеального.

У цінностях-якостях виявляються особистісно-професійні характеристики педагога. До них фахівці (В. Сластьонін) відносять різноманітні та взаємозв'язані особистісні, статусно-рольові й професійно-діяльнісні якості, що залежать від рівня розвитку низки здібностей: прогностичних, комунікативних, креативних, емпатійних, інтелектуальних, рефлексивних та інтерактивних.

Тільки цінності-ставлення та цінності-якості не забезпечують належний рівень існування педагогічної діяльності та ефективного самовдосконалення. Існують ще цінності-знання, що відображають систему певних умінь і знань, що представлено у вигляді педагогічних теорій та принципів створення освітнього процесу [4].

Отже, цінності, ціннісні орієнтації, смисли – визначальні дефініції у процесі виховної роботи, а пошук, добір ефективних ціннісних орієнтацій – стратегічний напрям формування професіоналізму майбутніх вихователів.

Розглянуті педагогічні цінності створюють аксіологічний варіант підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності, яку з погляду аксіології розглядаємо як розширення його суб'єктивного простору (через усвідомлену роботу над собою), професійне та морально-духовне ціннісно-сміслові збагачення, орієнтацію на постійний динамічний вибір духовних і професійних ідеалів. Аксіологічне багатство викладача і студента розуміємо як добір ефективних методів і прийомів самовдосконалення.

Отже, аксіологічні засади підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності базуються на таких аспектах:

- здатності орієнтуватися на поле вищих цінностей і визначатися щодо них (Д. Леонтьєв). Причому, це поле цінностей – динамічна морально-духовна реальність, особистість, що прагне ідеалу;

- законі нарощування духовної професійної досконалості викладача і студента (І. Бех), які спроможні до самоусвідомлення та рефлексивного регулювання;

- диференціації внутрішнього світу, тобто вибудувані ієрархії ціннісних орієнтацій, що становлять зміст «Я» у сукупності професійних якостей, здібностей, переживань на основі самоспостереження (інтроспекції) та рефлексії (аналіз особистісних дій і вчинків);

- прагненні до вищої мети – це нескінченне аксіологічне зростання, що спричиняє саморух, саморозвиток, самоздійснення. Останнє можливе лише за умов постійного наближення до професійного ідеалу як потенційної перспективи;

- потребі на основі активно-проблемної позиції, самостійно та свідомо змінити наявний образ професійного, ціннісного «Я» та особистісного «Я»;

- розширенні суб'єктивного простору студента – не тільки професійного, але й морального, що має ціннісно-сміслові значення;

- здатності до рефлексії, саморегуляції, самоподолання, сприйняття й розуміння професійної педагогічної діяльності як цінності особистого життя, що постійно збагачується. Тобто повноцінний професійний та особистісний саморозвиток – служіння, неперервне примноження моральних та професійних якостей.

Попередній аналіз аксіологічних засад підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності дають можливість виокремити основні позиції, на яких повинен будуватися сучасний виховний процес у вищому педагогічному навчальному закладі:

- орієнтація на гармонійний розвиток особистості, індивідуальності, професіонала в їхньому поєднанні;

– ціннісне збагачення суб'єкта виховного впливу різноманітними аспектами життя, активізація життєвої позиції, формування ціннісного світосприйняття;

– формування потреби в досягненні професійних, ціннісних вершин (акме) на основі духовних орієнтирів;

– урахування у виховному процесі індивідуального духовного простору;

– створення у вищому педагогічному навчальному закладі атмосфери суб'єкт-суб'єктних взаємин, аксіологічно насиченої життєдіяльності;

– формування у студентської молоді аксіологічної картини світу на принципах духовиті та моральності.

З позицій аксіологічного підходу підготовка вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності в сучасних умовах – це багатовимірний процес розвитку аксіосфери студента, формування його ціннісних орієнтацій, сходження до вищого рівня духовного розвитку.

Отже, аксіологічні засади підготовки майбутнього вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності можна розглядати як створення умов для привласнення особистістю вищих духовних цінностей, що відображають «реальний масштаб духовного Я» (І. Бех) [2], наповнення суб'єкта професійними ідеалами, завдяки яким студент за допомогою викладача піднімається над сферою реальної життєдіяльності, тим самим символізуючи безкінечність розвитку особистості професіонала. Тобто вищі духовні цінності стають і мотивом, і потребою, і складником цілісного духовного «Я» вихователя дітей дошкільного віку.

Охарактеризуємо основні педагогічні умови ефективності підготовки вихователя до виховної діяльності.

Так, у межах дослідження ми розглядаємо створення *аксіологічного простору як умову* ефективності підготовки вихователя до виховної діяльності. Аналізуючи останні дослідження з цього питання, доходимо висновку що, «аксіологічний простір» – педагогічна реальність, що відображає педагогічну взаємодію його суб'єктів з усією сукупністю мотиваційно-ціннісних зв'язків, структурованою системою педагогічних чинників, активізацією творчого потенціалу учасників виховного процесу педагогічного вищого навчального закладу. Аксіологічний простір впливає на аксіосферу в єдності її чотирьох сфер: потребово-мотиваційної, діяльнісно-операційної, ціннісно-сміслової, ціннісно-орієнтаційної; характеризується потужністю, інтенсивністю, дієвістю ціннісної інформації, певною освітньою та виховною інфраструктурою.

Аксіологічний простір, який є основною умовою ефективності підготовки вихователя до виховної діяльності, має здатність підтримувати та стимулювати ціннісну активність і педагогів, і студентів. Отже, йдеться про потужний сугестивний вплив цього простору, що виявляється у сфор-

мованості практичних цінностей-умінь; здатності креативно привласнювати реальну дійсність, створювати діалогічне спілкування та стимулювати творчий педагогічний пошук. Саме в аксіологічному виховному просторі з позитивно-стимулювальними характеристиками виникає ефективна ціннісно-комунікативна взаємодія і викладача, і студента. Формуються власності особистості щодо можливості усвідомлювати своє «Я», свою місію земного існування, розкривається сенс особистісного ціннісного збагачення, що виявляється у здатності викладача та студента діяти, думати продукувати та виробляти цінності.

Отже, під аксіологічним простором ми розуміємо ефективну ціннісно-комунікативну взаємодію і викладача, і студента на основі діалогічного спілкування суб'єктів виховного процесу та системі їхніх ціннісних відносин.

У межах аксіологічного простору педагогічного університету створюється сприятливий психологічний клімат, що сприяє ціннісному зростанню всіх учасників освітньої взаємодії – викладача вищої школи, який стає втіленням і взірцем духовно-моральних цінностей, і студентів, які є активними учасниками перетворення своєї аксіосфери, що формують життєву позицію та поведінку особистості, впливаючи на внутрішній світ особистості студента та визначаючи подальший професійний розвиток.

Представлена умова забезпечується переорієнтацією професорсько-викладацького складу педагогічного ВНЗ на ціннісну взаємодію, через створення позитивної корпоративної культури, засобами тренінгових технологій, через інноваційні виховні форми роботи (семінари-практикуми, «круглі столи» для проректорів з виховної роботи, деканів, заступників деканів з виховної роботи, кураторів; групові дискусії, метод «Діалогу з минулим», проектні завдання, колективні творчі справи, метод системного навчання цінностей, участь студентів педагогічних ВНЗ у добродійній діяльності та жертвність) насичення змісту виховної роботи ціннісним змістом та структурою, аксіологічними концепціями, постійної педагогічної підтримки з боку викладацького складу процесів формування ціннісних орієнтацій студентської молоді.

У цьому контексті велике практичне значення мають педагогічні практикуми ціннісного спрямування, конференції, ознайомлення із сучасними інтерактивними технологіями виховання. Під час цих заходів розглядаються питання: як спрямувати викладачів на ефективну виховну роботу, підтримати ентузіазм молодих кураторів студентських груп, творчо здійснювати виховання студентської молоді.

Ефективність підготовки вихователя до виховної діяльності залежить від усвідомлення майбутнім педагогом ціннісних змін, що з ним відбуваються, а саме від рівня саморегуляції, уміння привласнювати духовно-моральні цінності на ґрунті усвідомленої рефлексії. Саме через самоспос-

тереження (інтроспекцію), коли майбутній вихователь спостерігає за змістом власної свідомості, змінами своєї аксіосфери, студент вчиться прогнозувати майбутню професійну поведінку, знаходити шляхи привласнення та продукування цінностей і невпинно крокує до досягнення ціннісних вершин.

Висновки. Отже, з позицій аксіологічного підходу підготовка вихователя дітей дошкільного віку до виховної діяльності в сучасних умовах – це багатовимірний процес розвитку аксіосфери студента, формування його ціннісних орієнтацій, сходження до вищого рівня духовного розвитку. Причому результатом підготовки у ВНЗ є установка майбутнього фахівця не тільки на усвідомлений професійний розвиток, що відображається в зростанні рівня професіоналізму як якісної характеристики суб'єкта праці та досягненні високого рівня акмеологічних інваріантів професіоналізму в майбутньому, а ціннісне зростання і збагачення. Основною умовою ефективної підготовки вихователя до виховної діяльності є створення *аксіологічного простору, під яким ми розуміємо* ефективну ціннісно-комунікативну взаємодію і викладача, і студента на основі *діалогічного спілкування суб'єктів виховного процесу та систему їхніх ціннісних відносин.*

Література

1. Антоненко Т.Л. Психологічні основи впливу ціннісно-сислової сфери на професійне становлення майбутнього фахівця / Т.Л. Антоненко // Педагогіка і психологія : вісн. НАПН України. – К. : «Педагогічна преса», 2009. – № 4 (65). – С. 26 – 36.
2. Бех І.Д. Я як джерело духовного саморозвитку особистості / І.Д. Бех // Педагогіка і психологія : вісн. НАПН України. – К. : «Педагогічна преса», 2011. – № 3 (72). – С. 5 – 16.
3. Вишневський О. Людиноцентризм як педагогічна проблема на тлі сучасних цивілізаційних процесів / О. Вишневський // Пед. думка. – 2008. – № 4. – С. 3 – 12.
4. Педагогика : учеб. пособие для студентов пед. учеб. заведений / В.А. Слостенин, И.Ф. Исаев, А.И. Мищенко, Е.Н. Шиянов. – М. : Школа-Пресс, 1997. – 512 с.
5. Педагогика : учеб. пособие для студентов пед. ин-тов / под ред. Ю.К. Бабанского. – М. : Просвещение, 1983. – 608 с.
6. Рибалко Л.С. Методолого-теоретичні засади професійно-педагогічної самореалізації майбутнього вчителя (акмеологічний аспект) : монографія / Л.С. Рибалко. – Запоріжжя : ЗДМУ, 2007. – 443 с.
7. Рубинштейн С.Л. Основы общей психологии / С.Л. Рубинштейн ; сост., авторы коментар. и послеслов. А.В. Брушлинский, К.А. Абульханова-Славская. – СПб. : Питер Ком, 1999. – 720 с.
8. Слостенин В.А. Професионалізм педагога: акмеологічний контекст / В.А. Слостенин // Пед. образование и наука. – 2002. – № 4. – С. 4 – 9.

9. Цветкова Г.Г. Проблема самовдосконалення викладача вищої школи: акмеологічний, системно-синергетичний, аксіологічний підходи / Ганна Цветкова // *Духовність особистості: методологія, теорія і практика : за матеріалами V Міжнар. наук.-практ. конф. «Особистість в духовно-моральному просторі сучасного світу»*. – Луганськ, 2012. – С. 167 – 178.

10. Tsvetkova A.G. The essence of professional self-cultivation of the teachers of the Humanities from the positions of the acmeological and axiological approaches / A.G. Tsvetkova // *Молодой ученый*. – 2013. – № 11 (58). – С. 680 – 684.

References

1. Antonenko T.L. Psykholohichni osnovy vplyvu tsinnisno-smyslovoi sfery na profesiine stanovlennia maibutnoho fakhivtsia / T.L. Antonenko // *Pedahohika i psykholohiia : visn. NAPN Ukrainy*. – К. : «Pedahohichna presa», 2009. – № 4 (65). – С. 26 – 36.

2. Bekh I.D. Ia yak dzherelo dukhovnoho samorozvytku osobystosti / I.D. Bekh // *Pedahohika i psykholohiia : visn. NAPN Ukrainy*. – К. : «Pedahohichna presa», 2011. – № 3 (72). – С. 5 – 16.

3. Vyshnevskiy O. Liudynotsentryzm yak pedahohichna problema na tli suchasnykh tsyvilizatsiinykh protsesiv / O. Vyshnevskiy // *Ped. dumka*. – 2008. – № 4. – С. 3 – 12.

4. Pedahohyka : ucheb. posobyе dlia studentov ped. ucheb. zavedenyi / V.A. Slastenyn, Y.F. Ysaev, A.Y. Myshchenko, E.N. Shyianov. – М. : Shkola-Press, 1997. – 512 s.

5. Pedagogika : ucheb. posobie dlya studentov ped. in-tov / pod red. Yu.K. Babanskogo. – М. : Prosveschenie, 1983. – 608 s.

6. Rybalko L.S. Metodoloho-teoretychni zasady profesiino-pedahohichnoi samorealizatsii maibutnoho vchytelia (akmeolohichniy aspekt) : monohrafiia / L.S. Rybalko. – Zaporizhzhia : ZDMU, 2007. – 443 s.

7. Rubinshteyn S.L. Osnovyi obschey psihologii / S.L. Rubinshteyn ; sost., avtoryi komentar. i posleslov. A.V. Brushlinskiy, K.A. Abulhanova-Slavskaya. – SPb. : Piter Kom, 1999. – 720 s.

8. Slastenin V.A. Professionalizm pedagoga: akmeologicheskiiy kontekst / V.A. Slastenin // *Ped. obrazovanie i nauka*. – 2002. – № 4. – С. 4 – 9.

9. Tsvetkova G.G. Problema samovdoskonalennia vykladacha vyshchoi shkoly: akmeolohichniy, systemno-synerhetychniy, aksiolohichniy pidkhody / Hanna Tsvietkova // *Dukhovnist osobystosti: metodolohiia, teoriia i praktyka : za materialamy V Mizhnar. nauk.-prakt. konf. «Osobystist v dukhovno-moralnomu prostori suchasnoho svitu»*. – Luhansk, 2012. – С. 167 – 178.

10. Tsvetkova A.G. The essence of professional self-cultivation of the teachers of the Humanities from the positions of the acmeological and axiological approaches / A.G. Tsvetkova // *Molodoj uchenyj*. – 2013. – № 11(58). – С. 680 – 684.

Цветкова Ганна. Аксиологические основы подготовки воспитателя детей дошкольного возраста к воспитательной деятельности. Проведен анализ аксиологических основ подготовки воспитателя детей

дошкольного візаста к воспитательной діяльності с учетом методологичности сучасного наукового мислення; виділені основні положення зв'язані з сучасним воспитательним процесом, з створенням аксіологічного простору сучасного педагогічного університета, з обогаченням аксіосфери, з розглядом особистості студента як активної, розвиваючої системи, котра базується на цілостній основі ціннісно-смысловий сфери; раскрыта підготовка будущого воспитателя с позицій аксіологічного похода.

Ключевые слова: аксіологія, аксіологічні основи, аксіологічний підхід, створення аксіологічного простору, воспитательний процес, будущий воспитатель дітей дошкольного візаста, підготовка будущого воспитателя дітей дошкольного візаста.

Tsvetkova Hanna. Axiological bases of preschool tutor training for educational activities. The analysis of the axiological bases of preschool tutor training for educational activities, taking into consideration the methodologist of modern scientific thinking is analyzed; the basic provisions relating to the modern educational process, creation of the axiological space of a modern pedagogical university, with exiosphere enrichment, with consideration of the individual student as an active educational system based on a holistic foundation of value-semantic sphere are singled out; the training of teachers from the standpoint of axiological approach is highlighted.

Key words: axiology, axiological bases, axiological approach, creation of axiological space, educational process, future preschool tutor, future tutor training of preschool children.

Одержано 26.01.2016